

Det begrundes med, at den 20. almindelige vurdering og årsreguleringen pr. 1. januar giver betydelige stigninger i grund- og ejendomsvurderingerne. Vurderingerne er grundlaget for beregninger af både lejeværdi og ejendomsskatter, og stigningen i vurderingen hævdes at indebære betydelige skattestigninger for boligejerne. Videre anføres som begrundelse, at når boligejerne nu skal betale mere i form af højere ejendomsskatter og stigende lejeværdi, så vil det sige, at man fjerner den kompensation for begrænsning af rentefradraget, man gav boligejerne i forbindelse med skattereformen. Alt sammen kendte synspunkter.

Det er heller ikke ukendt, at boligejernes situation rent faktisk er blevet væsentligt forbedret i løbet af de seneste år. Det er blevet meget attraktivt at være boligejer. Det er noget, man altid benægter – det er altså blot kendsgerninger, der peges på. Det er bl.a. derfor, at de samlede ejendomsværdier som følge af den større efterspørgsel, det, at de er blevet mere attraktive, selvfølgelig er steget, og de skønnes at være steget med over 300 mia. kr. siden 1993, en stigning i størrelsesordenen 45 pct. Det være værd at erindre sig.

Det er ikke rationelt dette forslag. Det er vigtigt at huske på, at lejeværdien har sin baggrund i statsskatteloven fra 1903. Det er altså, hvad skal vi kalde det, udtryk for en vis holdbarhed af tankegangen, vi her har med at gøre. Det oprindelige udgangspunkt har været beskattning af den objektive udlejningsværdi, det vil sige, hvad boligen kan udlejes for til tredjemand.

Boligejersens skatteevne er anset for at være forøget med denne værdi i forhold til lejer, der skal betale husleje. Boligejeren kan fratække renter bl.a. på de lån, som er knyttet til boligen, og nettovirkningen har således været, at boligejeren er blevet beskattet af værdien af den formue, som er bundet i ejendommen, ligesom lejer er blevet beskattet af sin opsparing i f.eks. obligationer – altså udtryk for ligelig behandling.

Lejeværdien af egen bolig er nødvendig for at sidestille skatteydere, der vælger at opspare i deres bolig, med de skatteydere, der opsparer på anden vis. Så enkelt kan det fremstilles. Efter min opfattelse er sparet husleje lige så likvid som renteindtægter fra obligationer.

Gennem en lang årrække har lejeværdien været standardiseret til den procentlejeværdi, som nu foreslås aftrappet. Procentlejeværdien

er betydelig gunstigere end den objektive udlejningsværdi, som jo egentlig burde have dannet udgangspunkt for fastsættelsen af lejeværdien.

Ved finanslovforslaget for 1996 blev standardfradraget, som gives til ejere af en- og tofamiliehuse, forøget fra 2.000 til 3.000 kr. Det gav boligejerne en yderligere fordel. Standardfradraget skal efter det foreliggende forslag åbenbart opretholdes, selv om lejeværdien afskaffes. Der vil, hvis dette forslag vedtages, overhovedet ikke være sammenhæng i skattesystemet, men det er måske heller ikke så vigtigt.

Forslaget om at give afkald på lejeværdiskatten må jeg på regeringens vegne kalde økonomisk uansvarligt. Når vi sigter mod ligevægt på de offentlige budgetter, gerne overskud, så er der ikke plads til de store skattelettelser, der med forslagen her er lagt op til, specielt ikke på et tidspunkt, hvor vi forsøger at begrænse det private forbrug, men det er sikkert ifølge Fremskridtspartiet også unødvendigt.

Lejeværdien for 1998 skønnes til ca. 19 mia. kr. og skatten heraf til ca. 8,8 mia. kr. Overskud af ejerbolig, altså lejeværdi minus standardfradrag, skønnes at omfatte ca. 15 mia. kr. og skatten heraf ca. 7 mia. kr. Lovforslaget skønnes således at medføre et provenutab på ca. 4,4 mia. kr. i 1998 voksende til et årligt provenutab på ca. 8,8 mia. kr. fra og med 1999. Det er pæne tal.

Hertil skal føjes, at vi bl.a. fra arbejdsgiverorganisationer har hørt argumenter for, at eventuelle skattelettelser kan bruges meget bedre end på sænkning af lejeværdien. Det er jo interessant.

Finansministeriet har beregnet de afledte samfundsøkonomiske virkninger af at afskaffe lejeværdien, og beregningerne viser, at afskaffelsen af lejeværdien vil føre til markante stigninger i ejendomspriser og dermed også i boligbyggeri og det private forbrug. Der vil være særlig store aktivitetsvirkninger i bygge- og anlægssektoren, hvilket i tillæg til det allerede betydelige pres i sektoren rummer store risici for accelererende lønstigninger i sektoren. Disse lønstigninger kan aflede et betydeligt inflationspres også i andre sektorer, men det er sikkert noget, som Fremskridtspartiet synes er fuldstændig forvrøvet eller ligegyldigt.

Aktivitetsvirkningen vil på sigt medføre merstigninger i byggeriets beskæftigelse på over 10.000 personer, hvilket er på niveau med den nuværende ledighed, der reelt svarer til fuld beskæftigelse i byggefagene. I kraft af en væsentlig lavere privat opsparing vil betalings-